
NU LĂSAȚI PE NIMENI SĂ VĂ VÂNDĂ BLANA URSULUI DIN PĂDURE	009
<hr/>	
DESPRE COPILĂRIE	012
CUM E TREABA CU DREPTATEA	024
DANICA	032
PUTEREA DE A CONTINUA	044
PRIN NOAPTE CU...	052
UN HAOS MINUNAT	061
CU FRICA ÎN SÂN	071
BELGRAD	080
CALEIDOSCOPUL UNEI CARIERE DE GRAND SLAM	094
HOT-DOGI ȘI TORTURI DE NUNTĂ	118
DANIELLE	130
DESPRE RIVALITATE	142
FED CUP	152
CURAJUL DE A FI URĂTĂ	163
BEST DAY EVER	172
ÎN TURNEU	188
DISTRAȚIE CARE SE SFÂRȘEȘTE	200
NEW YORK	218
<hr/>	
MULȚUMIRI	239

*Hajde, Bože, budi drug pa okreni jedan krug unazad planetu
Noć je kratko trajala a nama je trebala, najduža na svetu
(Bajaga)*

*Hai, Doamne, fii de gașcă
și întoarce planeta o rundă înapoi
Noaptea a fost scurtă, deși nouă
ne trebuia cea mai lungă din lume⁰¹*

Este o poveste, pe care o spune tata ori de câte ori bea un pahar sau două de vin în plus. Se întâmpla în anul 2011, când ajunsesem pentru prima oară în sferturile de finală ale unui turneu de Grand Slam. Trebuia să joc seară de seară în meciurile de noapte și, după sesiunile de stretching, alergări, conferințe de presă și masaje, se făcea de multe ori trei dimineața când ne întorceam în apartamentul nostru închiriat. Eu mă duceam direct în camera mea și stăteam trează, întinsă pe spate, holbându-mă la tavan și trecând prin minte din nou toate mișcările din joc, plină de adrenalină și neîncrezătoare că ajunsesem în topul mondial. De obicei, mă lua somnul abia pe la cinci dimineața și aveam un somn neliniștit.

Când am ajuns acasă, după cele două săptămâni la Australian Open, m-am urcat în mașină și m-am dus la verișoara mea, ai cărei părinți aveau dormitorul în pivniță. La acel moment, nu erau acasă. Am ajuns după-amiază și am coborât. În cameră era beznă ca într-o piramidă. M-am culcat și a doua zi pe la prânz a bătut la ușă verișoara mea. Dormisem aproape douăzeci de ore.

009

Dar să ne întoarcem la tatăl meu. Multă vreme nu mi-am dat seama că și el era sub influența adrenalinei. Trăia aceleași stări ca și mine, poate doar nu la fel de intens. Și, când l-am auzit relatând pentru prima oară povestea asta, am înțeles multe.

Când ajungeam noaptea la trei în micul nostru apartament din Melbourne, nu putea nici el să adoarmă imediat. De multe ori aștepta să se facă liniște în camera mea și ieșea afară în noaptea caldă. Se plimba fără vreo direcție anume, explora cartiere noi și privea luna strălucind deasupra lui Yarra River. De obicei se liniștea abia la orele de început ale dimineții, când emisfera era încă într-un somn adânc. Într-o noapte, însă, a alergat puțin mai departe și a ajuns într-un parc asemenea unei păduri, care părea să ofere de toate,

de la colțuri de junglă, la copaci de eucalipt și până la arbori europeni, cam tot ce și-ar dori un suflet îndrăgostit de natură.

Tata s-a oprit și a privit înapoi. Atât de departe nu ajunsese niciodată. Se simțea cam nelalocul lui, dar nu îi era neapărat teamă. A încercat să se orienteze, să-și dea seama din ce direcție venise. Se tot uita în jur. A alergat până în următorul luminiș și s-a întors înapoi. A încercat să țină minte copacii și plantele și să-și dea seama pe care le mai văzuse înainte. Cerul era întunecat, fără stele, fără lună. Și, dintr-o dată, un foșnet. În spatele lui? În fața lui? S-a învățit pe loc. Încă un foșnet, de data asta, mai tare. Părea să vină din stânga. Tata a grăbit pasul. A auzit un bufnet, apoi un grohăit. Cineva pășea în urma lui și, dintr-o dată, în față îi apărură un animal mare (cel puțin la fel de mare ca el) și necunoscut, care s-a ridicat pe labele din spate, cu blană și dinți, mulți dinți rânjiți, care străluceau gălbui.

Tata a început să țipe și să alerge. A alergat până când plămâni au început să-l ardă, picioarele i-au devenit grele și transpirația i-a năpădit fruntea. Spune că a văzut primele case tocmai când răsărea soarele. Când a ajuns înapoi în apartamentul nostru, tocmai căzusem și eu într-un somn neliniștit.

010

Il cred pe tata când spune că se rătăcise, îl cred și că a văzut un animal. După descrierea lui ar fi trebuit să fie un urs brun. Dar nu sunt foarte sigură că un urs brun - și încă unul de talia tatălui meu - ar fi reușit să traverseze Oceanul Indian, să alerge apoi neobservat de nimeni prin jumătate din Melbourne, pentru a-l speria pe tatăl meu într-un parc cu o vegetație necunoscută.

Mă uitam la el dintr-o parte, în timp ce relata întâmplarea. Fața, puțin înroșită de la vin, îi lucea. Mă uitam la oamenii care îl ascultau. Îi urmăreau povestea fascinați și la cel puțin unul am putut distinge o spaimă de moarte - până când ajungea la poantă și toți izbucneau într-un râs eliberator.

Poveștile au fost mereu parte din familia noastră și parte a identității noastre. Când mama îl întreba seara la masă cum fusese ziua lui, orice ar fi povestit suna ca o aventură. Când mama

se întorcea acasă de la cumpărături, părea mereu că scăpase ca prin minune din ghearele unui joc video. În spatele fiecărui eveniment cotidian banal, familia noastră găsea mereu o poveste mai mare, o semnificație, un simbol.

Așa era viața în casa în care am crescut. Țineți cont de asta, pe măsură ce parcurgeți poveștile mele. Tot ce descriu s-a petrecut întocmai. Dar câteodată e nevoie de câte un urs mare și brun, pentru a ne apropia de adevăr.

DESPRE COPILĂRIE

C

ea mai bună prietenă a mea din școala primară era Asli. Îmi amintesc bine pielea ei palidă, lucind albicios, și unghiile ei roz, părul negru și zâmbetul larg, melancolic, cu dinții într-o ordine perfectă.

Familia lui Asli era din Turcia. Locuia după colț, într-una din acele locuințe sociale, unde erau cazate multe familii de emigranți. Familii din Maroc, Turcia, Italia, Grecia și Afghanistan. Refugiați, muncitori sezonieri, din cei care sperau într-o viață mai bună. După mai mulți ani petrecuți în locuințe cu mulți locatari, părinții mei reușiseră să închirieze una din casele mai noi, cu o grădină mică în față, care se afla lângă acele locuințe sociale. Vecinul nostru din dreapta era polițist, cu familie, iar casa de pe colț, de unde după-amiaza se auzeau sunete de blockflöte și pian, aparținea unei perechi de profesori cu doi copii.

Îmi plăcea de Asli, pentru că era tot ce nu eram eu. Era liniștită și blândă, accepta nedreptățile zâmbind și nu se opunea niciodată mamei ei. Eu eram gălăgioasă și iute la mânie, aruncând cu lucruri peste terenul de tenis. Ea era din altă lume. Nu pentru că era turcoaică, ci pentru că îmi părea o sfântă. Ca și cum încă de la naștere și-ar fi cunoscut soarta și și-ar fi acceptat-o plină de respect. Ca și cum ar fi știut mereu cine era. În schimb, eu nu știam cine sunt - și nici n-aveam de gând să aflu. Țelul meu era să creez ceva din eterna luptă cu mine însămi, ceva ce să semene cu un Eu.

Asli m-a învățat imnul Turciei, care sună îngrozitor de trist. La un moment dat știam pe de rost și un cântec de-al lui Tarkan, pe care îl cântam într-o turcească stâlcită. Am mai învățat că pe turcoaice nu prea le cheamă Anne, fiindcă așa se spune în turcă la „mamă”.

Tatăl ei nu era mai niciodată acasă, iar mama ei nu vorbea bine germana. Mâncare era mereu în abundență - mâncam baclava, castraveți, roșii și plăcinte din foietaj umplute cu

brânză, în timp ce lucram la referate despre zona Lahn sau despre Masivul muntos Spessart. Asli știa de obicei mai multe ca mine, dar mă lăsa cu o răbdare infinită să mă dau cu capul în zid, fără să-mi facă vreun reproș.

Am pierdut legătura când m-am mutat la altă școală. Dar mă gândesc des la ea și mă întreb cum și-o fi modelat viața. Ani de zile am fost marcate de același mediu - școală, prieteni, locuri - iar acum nu mai știu nici măcar unde e Asli.

Mă aflu în două lumi. Și eu provin dintr-o familie de emigranți, și totuși louiesc într-o casă tip cu grădină și de o bună bucată de vreme nu mai trebuie să împart camera cu sora mea.

014 Tata a venit în Germania în 1986, ca antrenor de tenis, ca să câștige bani. Planul lui era să se întoarcă cât mai curând înapoi în Bosnia, unde îl așteptam eu și cu mama, ca să-și construiască o viață mai bună cu banii câștigați în Germania. Tito, longevivul dictator al Iugoslaviei comuniste, care menținuse federația statală cu o mână de fier și cu metode ingenioase, murise în 1980, iar Balcanii se scufundau încet în haos. Cu cât situația se înrăutățea, cu atât mai nervos era tata în Germania, până când s-a hotărât să ne ia pe mine și pe mama la el. Asta era în 1988 - trei ani înainte ca Slovenia și Croația să-și declare independența și să înceapă primele acțiuni războinice în Balcani. Datorită faptului că se afla deja în Germania, tata a putut evita statutul de refugiat și a putut să ne asigure un permis de ședere permanentă și, pentru el, un permis de muncă.

»Unbefristete Aufenthaltsgenehmigung«, adică permisul de ședere permanentă și »Arbeitserlaubnis«, adică permisul de muncă, nu au fost probabil primii termeni germani pe care i-am pronunțat, copil fiind, dar sigur au fost primele cuvinte germane pe care le-am recunoscut ca atare. Părinții mei vorbeau acasă bosniaca, un dialect al sârbo-croatei care suna destul de bizar, având o sonoritate mai aspră, dar fiind în același

timp mai moale în formele sale de diminutivare și în capacitatea de a inventa cuvinte noi. Bosniaca sună de parcă ar face mereu haz de necaz și până astăzi îmi e destul de greu să-mi dau seama dacă un bosniac vorbește normal sau face bășcălie (dezvăluire: de obicei face bășcălie chiar de tine).

Am crescut într-un potpuriu de culori. În vecinătate erau copii cu pielea închisă la culoare și părul creț, copii albi ca zăpada cu părul negru, alții de culoare roz și cu părul blond sau invers, femei cu baticuri colorate pe cap și fuste lungi pe șolduri, vecinul cu uniforma sa de poliție care-i venea ca turnată și copiii profesorilor, în culorile lor pastelate și cu tenul atât de familiar. Mai era o adolescentă, care de la 14 la 16 ani devenise fana trendului gothic. Atât vara, cât și iarna, purta cizme înalte, din piele neagră, un palton lung, negru și părul vopsit la fel. Buzele și le colorase tot în negru, la fel și ochii, și avea o căutătură rea. O chema Gudrun și mi-era groază de ea. Avea ochii albaștri ca gheața, aproape incolori, și câteodată, când se întâmpla să fim în același tramvai, se holba la mine fără să clipească și fără să zâmbească. Sunt sigură că noaptea nu dormea, ci plănuia să măucidă.

015

Scoala noastră se afla într-o zonă destul de burgheză, la marginea orașului Darmstadt. În afară de Asli și de mine, mai aveam în clasă un singur copil de emigranți: Hakem. Era marocan. În rest, o groază de Michael, Christian, Katharina și Hanna.

Învățătoarea mea se numea Doamna Müller și avea o coamă formidabilă de păr cârlionțat. Era foarte subțire și foarte severă și se vedea că pune pasiune în meseria ei, pentru noi. Părea să fie în mai multe locuri, în același timp. Cu degetele ei lungi și fine arăta când spre noi, când spre tablă, și povestea cu gesturi mari și cu o privire sălbatică și intensă, iar câteodată izbucnea din senin într-un râs sănătos. Am avut un noroc formidabil cu prima persoană oficială din viața mea.

Am fost o elevă model și respectam toate regulile - pătrunsă de frica de a ieși în evidență. O frică pe care o preluasem de la părinții mei și care era tipică pentru familiile de emigranți. Când am mai crescut și, la clubul de tenis, am intrat în contact cu copiii din marea burghezie, marele șoc cultural a fost completa lor lipsă de respect pentru reguli și forme - adevăratul privilegiu al privilegiaților.

Focul care mocnea în mine de când mă știu se manifesta în revărsări de furie pe terenul de tenis, atunci când ceva nu-mi ieșea cum voiam. Aruncam rachetele cât colo și plângeam. Problema era că lumea credea că sunt tristă, dar din ochii mei nu ieșea decât mânie.

Într-o zi, Doamna Müller m-a luat de-o parte într-o pauză și a început să mă descoasă. Părinții mă pârâseră. Ce se petrecea pe terenul de tenis? De unde toată mânia asta? Exista oare un motiv ascuns?

016 La toată această avalanșă de întrebări nu mi-a trecut nimic altceva prin minte decât să spun adevărul. Care era simplu și concis: nu eram mulțumită când ceva nu mergea așa cum îmi doream eu. La școală, totul era cum îmi doream, pe terenul de tenis, însă, nu întotdeauna. Îmi amintesc bine discursul lung al Doamnei Müller despre viață în general și despre faptul că nu putem fi cei mai buni în toate domeniile. Aveam probabil nouă ani, dar eram deja sigură că nu avea cum să fie așa. Nu putea să fie așa. Iar de Doamna Müller, căreia acest secret nu i se revelase, îmi era milă.

Făceam teme, scriam după dictare și învățam să socotim. Eu trebuia să mai rămân suplimentar de două ori pe săptămână la cursul de limbă sârbă, predat de o croată. (Da, știu, e complicat, dar pe scurt: ambii părinți sunt originari din Bosnia și locuieseră acolo, mama e bosniacă, tata e etnic sârb. La noi în familie s-a impus în mare parte cultura familiei sale - iar după război, familia tatălui meu s-a stabilit în Serbia, la Novi Sad.)

Între timp uitasem o mulțime din cuvintele de bază. Creierul meu începea să se adapteze, transformând propoziții slave în propoziții germane, înlocuind cuvinte din sârba bosniacă în germană, și la scurt timp, „Aufenthaltsgenehmigung” și „Arbeitserlaubnis” nu mai erau singurele cuvinte germane din vocabularul meu, ci majoritatea.

Aceasta era lumea mea, în care funcționam ca un copil normal. Mă rog, pe jumătate normal, dacă ignoram faptul că mă simțeam străină față de toți cei care nu erau părinții mei, sora mea și cele opt verișoare. Cultura copiilor germani, care petreceau nopțile unii la alții, se uitau la Sissi și se jucau de-a calul, îmi era străină. Părinții mei nu mi-ar fi permis niciodată să petrec o noapte altundeva, așa că îmi inventam în fiecare lună pretexte noi și mă temeam mereu de zilele de naștere ale celorlalți.

Cam în aceeași perioadă m-am dezobișnuit de r-ul meu puternic și l-am ascuns undeva în dosul laringelui, unde niciun neamț de pe lume nu l-ar fi găsit. Era o subtilă delimitare socială: de obicei, întrebările despre originea mea erau din pura curiozitate a celui din fața mea. Dar ochii mei confirmau doar că eram altfel, că nu eram de-a lor. Și nu-mi doream nimic mai mult, decât să fiu.

Probabil că la majoritatea emigranților, teama de a nu ieși în evidență se scindează într-o dihanie bicefală, care se hrănește din același sol, se manifestă însă în două forme diferite: fie în adaptarea la tot ce se bănuiește a fi german, pentru a nu ieși în evidență, fie în baricadarea în propria cultură, tot pentru a nu ieși în evidență. A nu ieși în evidență era scopul în ambele cazuri.

Și, totuși, eu m-am simțit bine în această lume, nu întotdeauna, bineînțeles, dar de cele mai multe ori. Doar în unele zile, când stăteam în camera mea din mansardă și mă uitam în parcarea din fața casei, simțeam că-mi lipsea ceva. Voiam mai mult și nu știam de unde să iau acel mai mult.

Am ales un gimnaziu din Darmstadt, marele oraș din afara razei mele de acțiune. De acum, viața mea avea să se desfășoare de-a lungul străzii largi care, venind din centru, trecea pe lângă cimitir până sus, la Poarta Böllenfall. Acolo era gimnaziul pe care aveam să-l urmez până la bacalaureat, 300 de metri mai la nord se afla Liliensiedlung (de când Darmstadt, în 1998, ajunsese în mod surprinzător în prima ligă, fapt cunoscut în toată Germania și poveste care ar justifica încă o carte), chiar lângă clubul de tenis în care îmi petreceam cea mai mare parte din timp, iar cam 200 de metri spre vest era casa celei mai bune prietene, Marie. O lume considerabil mai mare decât lumea suburbiei mele, dar încă foarte mică.

Încet-încet începusem să mă eliberez de sentimentul că nu eram de-a lor și am început să-mi fac un cerc de prieteni. Pe lângă prietenii adevărați, care împărțeau cu mine sala de clasă și cu care izbucneam împreună în râs adolescentin la tot soiul de lucruri fără sens, am descoperit cărțile. Le citeam, ascunse între caiete, în orele care mi se păreau neimportante, mâncam bezele în ciocolată strivite în chifle albe - o masă cu nutrienți negativi - și mă uitam la prietenii mei, cum fumau primele lor țigări.

După școală alergam câteva sute de metri până la clubul de tenis. Acolo rămâneam și jucam. Jucam până se întuneca. Până când hainele mele albe erau learcă de transpirație și de la ploii ocazionale, acoperite de zgura roșie, duhnind a efort. Până când părul mi se lipea de față, unghiile erau negre și genunchii plini de zgârieturi și julturi. Jucam atât de mult și de intens, că adormeam în mașină, după ce tatăl meu termina de antrenat și ducea căruțul cu mingi în mica sa încăpere care mirosea a mingi vechi, aer stătut și praf vechi de ani de zile, după care, asemeni unui rege care părăsește sala de bal, proaspăt dușat și cu pasul vioi, își lua rămas bun, cu un zâmbet, știind că următoarea zi va lua totul de la capăt, se urca apoi în vw-ul Passat roșu și conducea spre casă, unde mama ne aștepta cu masa de seară.

Vara era anotimpul meu preferat. Îmi plăcea libertatea pe care o aducea vara cu ea. Fără săli de tenis pe care trebuia să le rezervi cu săptămâni înainte, fără întâlniri stabilite pentru jocuri, fiindcă vara erau oricum toți aici. Îmi plăcea libertatea să ies din casă în pantaloni scurți, fără să mă gândesc la cum arătam sau dacă eram suficient de gros îmbrăcată.

După școală stăteam pe băncile verzi ale clubului de tenis, eram încă destul de mică să-mi las picioarele să se legene, și așteptam. Îl așteptam pe tatăl meu, vreun prieten, oameni străini. Pe oricine care ar fi avut timp și chef să joace cu mine. În cel mai rău caz stăteam și băteam mingi la perete și mă uitam cum din verzi se făceau cenușii, apoi tot mai rigide.

Zilele de vară din Darmstadt erau lungi și numeroase. După-amiezele, târziu, mergeam la bazin lângă stadionul universitar, să ne spălăm de praful din timpul zilei, mâncam înghețată pe băț de la benzinărie, alergam prin pădure pe bicicletele noastre de la o stație la următoarea, cu părul în vânt.

Îmi plăcea să stau pe terasa puțin înălțată a bazinului, de unde vedeai totul. Urmăream ritualurile de rut ale bărbaților și femeilor. Cum bărbații își plimbau mușchii pe marginea bazinului, încordându-și câte un mușchi ceva mai mult, conștienți de sine și mândri. Cum femeile, nesigure, tot își aranjau marginile bikinilor și costumelor de baie, ezitant, cu teamă, dar rezistând cu stoicism privirilor. Îmi plăceau clienții bătrâni care veneau zilnic, cu corpurile lor zbârcite și frunțile tăbăcite de soare și care înotau netulburați de tineretul dimprejur, imuni la pofte și cochetării.

Iar înghețata de la benzinărie era pe vremea aceea încă nevinovată, nestigmatizată de calorii sau zahăr. Marea problemă era să faci rost de bani pentru ea. Strângeam, număram, puneam la un loc și de multe ori tot nu ajungea pentru noua înghețată Magnum, pe care toți am fi încercat-o, dar nu ne-o puteam permite. Eu alegeam mereu vafele pline de ciocolată și cu frișcă pe deasupra; copiii care preferau înghețata de fructe

îmi păreau suspecti. Până astăzi, îi bănuiesc de ipocrizie pe adulții care aleg înghețata de căpșuni sau lămâie în loc de ciocolată și vanilie. Este pentru mine ca și cum ai comanda salată la un McDonald's.

Părinții mei erau oameni simpli, inteligenți, muncitori, care se eliberaseră de sărăcie și de război, care își părăsiseră familiile și trecutul pentru a obține pentru copiii lor mai mult decât putuseră părinții lor. Doar asta și ar fi ajuns pentru mai multe vieți interesante și palpitate, dar pentru mine, dintr-o dată, nu mai era de ajuns. Venisem în contact cu copiii din marea burghezie, copii de avocați, medici și arhitecți care îmi deschiseseră o lume nouă, care până atunci nu contase: o lume a artei și muzicii, a designului și a teatrului, a literaturii și limbilor străine. Eram tânără, eram ambițioasă și m-am lăsat purtată de curent. Într-o lume în care toate spaimele existențiale dispăruseră, nu mă mai preocupa supraviețuirea, ci preaplinul vieții, care le era rezervat privilegiaților societății.

020

M-am afundat în cărți și muzică, alergam, mă buluceam și găfăiam în urma unei elite care părea imposibil de ajuns din urmă. O cursă zadarnică împotriva timpului. Pasiunea pe care o pusesem de la bun început în tenis începea să se amestece cu ambiția pe care o avusesem până atunci pentru note mari la școală. Nu voiam decât să aparțin acestei elite.

Și dintr-o dată mi se deschisese o ușă care îmi permitea să sar peste ani de școală, studii și carieră și să ajung prin intermediul tenisului direct în vârf. Trebuia doar să muncesc mult, să fiu disciplinată, să merg pe drumul meu și să nu ascult niciodată de alții. Și asta știam categoric să fac cel mai bine.

Ziua în care mi-am proclamat noul meu țel în viață a fost ziua primului meu meci pierdut. Fiindcă, de multe ori, înfrângerile sunt declanșatoare ale progresului. Până atunci jucasem numai la nivel local. Aveam cam 12 ani și nu-mi aduc aminte să fi pierdut până atunci vreun joc sau nici măcar un set. Eram pur și simplu mult mai bună decât toți ceilalți.

Și atunci, în cadrul concursului de juniori de la Offenbach, am jucat de antrenament un set împotriva Christinei Bork. Avea tot 12 ani și câștiga mereu în fața unora de optsprezece ani. Câștigase Orange Bowl în America, campionatul neoficial de tineret, iar presa din Germania o considera noua Steffi Graf.

Pentru un copil, însă, asemenea lucruri nu contau. Nu pierdusem niciodată. De ce s-ar întâmpla tocmai acum? Chiar dacă adversara mea câștigase o ladă de portocale la un turneu în America.

Am pierdut. Cu brio. Eram șocată. Când ești copil, nu ești capabil să gândești multidimensional, cu atât mai puțin să pui ceva în perspectivă, așa că acum mă gândeam: *wow, am pierdut, asta înseamnă că nu sunt bună*; a fost o vreme când eram chiar bună și ar fi fost cazul să mă gândesc la asta. Noile sentimente pe care le trăiam nu îmi dădeau o stare de bine, ba chiar dimpotrivă.

Aceste lanțuri cauzale simple din capul meu au dus la o motivare maximă, dusă aproape la absurd. Am început să fac antrenament pentru condiție fizică, să alerg, să fac stretching - tot ce îmi închipuiam eu că înseamnă antrenament profesionist. Ca în toate filmele bune cu tematică sportivă, în acele clipe eram singură. Mă gândeam la ce abilități fizice mi-ar fi utile pentru tenis, inventam exerciții și le făceam până când nu mai puteam. L-am înnebunit pe tata sărind coarda în parcare de lângă locul lui de muncă. Aruncam mingi medicinale la zidul de tenis și făceam exerciții de returnat în gol, fără minge. Puneam mingile în diferite poziții, le adunam în sprint una după cealaltă și tot în sprint le puneam la loc de unde le luasem. Esența unei vieți de sportiv: să strângi lucruri în sprint și tot în sprint să le pui la loc, pentru generațiile următoare. Acțiuni de forță care se anulau reciproc.

Mereu, când mă antrenam, mi-o închipuiam pe Christin, de cealaltă parte, uitându-se serioasă la mine, concentrată, gata

să mă umilească din nou. În visele mele avea șase brațe și mai multe limbi care râdeau de mine, iar în spatele capului ei se învârteau în cerc mingi de tenis, care se mișcau atât de repede, încât formau o singură linie difuză. Nu știam niciodată care va fi mingea pe care o va lovi. Dar i-am ținut piept și am triumfat, în ciuda tuturor greutăților. Porțile cerului mi s-au deschis și o lumină sfântă s-a abătut asupra capului meu și totul era din nou bine. Senzația de durere din zona pieptului și a burții dispăruse, înlocuită de euforie și mulțumire.

Doi ani mai târziu, la campionatul de sală de la Essen, șansa mea a devenit reală. În sferturile de finală am întâlnit-o pe adversara de care îmi era groază. Căpătasem pașaport german, abia cu șase luni în urmă, iar asta era primul concurs la scară federală la care participam.

Înainte de meci am vomitat de stres în toaleta jucătorilor. Am câștigat relativ simplu, în două seturi, și lumea tenisului din Germania a fost îngrozită. Christin Bork nu pierduse până atunci în fața niciunei jucătoare mai tânără de 18 ani, cu atât mai puțin împotriva uneia de aceeași vârstă. Pentru mine nu fusese decât un proces natural. Hotărâsem să câștig împotriva Christinei Bork, iar victoria mea a fost doar consecința hotărârii mele. Mă gândeam la fosta mea dirigintă, Doamna Müller, care îmi spusese că nu poți fi mereu cel mai bun și am scuturat din cap. Mă miram cum adulții înțelegeau atât de puțin din viață.

Am câștigat campionatul național de sală al Germaniei și, anul următor, și campionatul național pe zgură. Viața mea căpăta viteză și eu stăteam pe locul din dreapta, poate chiar pe bancheta din spate. Dintr-o dată eram invitată la cursuri și eram trimisă în turnee peste hotare. Câteodată plângeam cu fața ascunsă în mâneca treningului, pentru că îmi era dor de părinți și de sora mea. Am pierdut săptămâni în șir de școală și toată nebunia pubertății. Trebuia să fiu mereu undeva. Mâncam pe drum spre antrenamente, făceam temele pe drumul spre